

ZPRÁVY A OHLASY

Měsíčník novoměstského sboru

*Leden
2020*

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V NOVÉM MĚSTĚ NA MORAVĚ

Ročník XIX.

Zprávy ze sboru

Sbírka pro středisko Diakonie ČCE Rolnička vynesla částku 2.860,- Kč.

Sbírka na bohoslovce pak částku 17.548,- Kč.

Výtěžek koncertu pěveckých sborů Novocantus a Naenie na podporu organizací Diakonie ČCE Rolnička, Lékaři bez hranic a Úsměváčky, činila částku 19.458,- Kč.

Všem, kdo jste přispěli, upřímně děkujeme.

Potvrzení pro daňové účely

Během měsíce ledna, bude možné požádat o vystavení **potvrzení pro daňové účely**. Archy budou připraveny ve sborovém domě v Bystřici a v kostele v Novém Městě na Moravě.

KALENDÁRIUM leden 2020

8.1.	NM 18.00 - STARŠOVSTVO
10.1.	NM 19.30 – schůzka učitelů NŠ
14.1.	NM 19.30 - KRUH
21.1.	NM 9.30 – Kavárnička pro seniory – Obrázky z Maroka – Libuše Králová
21.1.	NM 19.30 – Střední generace
5.2.	NM 18.00 - STARŠOVSTVO
7.2.	NM – 19.30 – schůzka učitelů NŠ

Zprávy ze seniorátu

SKIDNY

24.-26.1. akce mládeže v Daňkovicích s lyžováním, biblickým programem, dobrým jídlem. Začátek v pátek večer v 19:00, přihlášky na: horacka.mladez@gmail.com

POZVÁNÍ DO SBORŮ

Daňkovice:

- 12.1. od 14.00 hod.** - kavárnička s promítáním filmu.
- 24.-26.1.** - seniorátní SKI DNY!

Jihlava:

- 23. 1. v 17:00** Ekumenické setkání ve Strážově (římskokatolický kostel, káže Jan Keřkovský)

Velké Meziříčí:

- 22. 1. 19h** ekumenické bohoslužby (kostel sv. Mikuláše)
- 23. 1. 19h** ekumenické bohoslužby (Husův dům)
- 25. 1. 15h** chválová kapela Overflow a modlitba za město

Telč:

- 17.1. od 17.00 hod.** se v Telči v Domě Beneše Optáta (sborový dům) koná v rámci cyklu "Letem širým světem" přednáška Richarda Davida: Středoasijská exotika ve vysokohorském balení Kazachstán - Kyrgyzstán.

Žijí mezi námi

– rozhovor s Janem Pavláskem - or

Novoměstský sbor je velký. Jsem rád, že ho můžu poznávat taky prostřednictvím návštěv. Přejde mi (snad se pletu), že ne všichni o sobě víme, známe se navzájem. Žijí mezi námi lidé se

zajímavým osudem, zvláště starší. Bylo by dobře, abychom se o jejich životní cestě dozvěděli.

Jan Pavlásek, který žil dlouhá léta v Bystřici a potom v Blažkově, se v prosinci minulého roku přestěhoval do Prahy. Rád by zůstal nadále členem našeho sboru, na Moravě prožil většinu života, chce tak zůstat s ní ve spojení. Více se o něm dozvíte v rozhovoru, který jsem s ním vedl začátkem prosince ještě v Blažkově.

Váš tatínek byl legionář?

Ano, studoval práva, v roce 1915 ho sebrali na vojnu. Byl velký rusofil, uměl (rusky) číst i psát. Brzy z fronty sběhl do ruského zajetí, kde psával hlídačům dopisy. Pak je rozstrkali po Rusku, dostal se do Nikolajevska nedaleko Transsibiřské magistrály. Zde se dozvěděl o budování československých legií a hned se do nich přihlásil. Legie byly ze začátku pod ruským velením a v roce 1917 byly nasazeny na frontu. Potom došlo ke slavnému vítězství u Zborova, to taky otec prodělal. U Tarnopolu tatínkovi šrapnel rozbil kosti na noze, volal o pomoc, až mu zastavil jeden z ustupujících, byl to četař a jmenoval

se Ludvík Svoboda. Otcovi život zachránil pozdější prezident, naložil ho na záda a odtáhl do shromaždiště zraněných. Ve městě Orel otcovi nohu vyléčili a po částečném vyléčení se spolu s několika bratřími pustili na jih a podařilo se jim dostat se ke svým, čekala je pak ještě dlouhá cesta do Vladivostoku a pak v roce 1919 až domů. Dostudoval, oženil se s maminkou, kantorkou učící v Unhošti. Tam se narodil bratr a za rok jsem se já narodil už v Praze, kde otec vstoupil do diplomatických služeb a za rok se sestra narodila už v Kolíně nad Rýnem. Od roku 1934 jsme potom byli ve Vídni. Byli jsme mezitím chvíli doma, to jsem se zapojil do skautingu, ale ve Vídni jsem neskautoval, ale byl jsem v Sokole. Cvičil jsem jako dorostenec na všesokolském sletu. Zpívali jsme „V kázni, síle, svornosti – budoucna jsme vlasti stráž!“

V roce 1938 nás otec vrátil zpátky, byli jsme u strýčka v Táboře. A v roce 1939 jsme se přestěhovali do Prahy, na Petřiny. Tam jsem pobyl celou tu dobu válečnou. Ale v roce 1942, hned po maturitě, 14. září, dodnes si to pamatuju, jsem dostal obsílku, abych se dostavil do Jindřišské ulice a tam nám řekli – jedete do Reichu. Nacpali nás do dobytčích vagónů, jeli jsme přes celé Německo a skončili jsme v Hamburku. Tam nás vyklopili a hasili jsme požáry. Zajímavé bylo, že ten systém hasičského oddílu se nezměnil – velitel, pumpař, táhnutí vody, rozdělovač a útok, to je dodneška. Voni, Němci, ale byli tak akurátní, že v každé té dvojici byl jeden Führer a druhý Mann, to bylo k popukání. Tam nás vycvičili a pak nás přesunuli do Kielu. Tam nás nechali, jako základna ponorek to bylo několikrát bombardované, tam jsem poprvé viděl roztrhané kusy těl, bylo nám dvacet (jsem 23. ročník). V roce 43 byl Hamburk hodně bombardován, jeli jsme tam a bylo to hrozné. Měli tam nařízení, že ve sklepech mají být kryty a dřevo, tedy ty zápalné bomby zapálily domy a ty hořely od střechy dolů. Tam nás nechali to hasit, ale veškeré vodovody byly taky poškozené, tedy hašení brzy nebylo možné. Já jsem si potom vylezl do nejvyššího poschodí takového ústavu a bylo to všechno v jednom plameni, bylo to něco hrozného, ten pohled na to.

Němci potom měli asi strach, abychom to poškození raději neviděli, a tak v prosinci 1943 nás vrátili do Prahy. Byli jsme soustředění na starém výstavišti v Holešovicích. Po propuknutí

povstání jsme hlídali pražskou elektrárnu. Dali nám jen pět pušek, ve Stromovce se schovávala skupina německých vojáků, byla to normální armáda ne SS, a tak jsme je obstoupili, těch pár pušek jsme doplnili načerněnými košťaty. Odzbrojili jsme je a pak jsme je odvedli do nějakého sběru. Pamatuju si, jak při ranní hlídce začaly do Prahy proudit ruské tanky. Pak jsme ještě měsíc hlídkovali na nádraží v Dejvicích... Pak už byl mír a všechno bylo pěkný.

Jak jste se dostal ke skautingu?

Po návratu do Čech, v Táboře u 1. oddílu tábor. Zde jsme pomáhali při mobilizaci a potom lidem při útěku z pohraničí. V roce 40 jsem už byl u (Jaroslava) Foglara, u Jestřába. A celou válku jsme žili stylem skautského oddílu, protože on byl nepřekonatelný, on pro tu Dvojku žil, bez ohledu na Němce. Každé léto byl tábor. Program byl jako na každém předchozím táboře. Bylo to fajn a dodalo nám to, že jsme probruslili všechny ta martyria té války.

A jak jste se dostal k samotnému Foglarovi?

Já jsem mu napsal, on mi odpověděl, že má obsazeno, ale ať se přijdu podívat – a já tam přišel a už jsem tam zůstal. Byl jsem v družině, ale potom už jsem byl v pomocné složce, která si říkala Bílá družina. Pomáhali jsme se vši přípravou. Děti bylo 30, 3x10, skupiny modrá, červená, zelená. Předtím to byly názvy zvířat, to Foglar změnil na barvy, aby nikdo nemohl na nic přijít. Potom jsem odešel do Brna, na studia...

Na veterinu, to bylo vaše vysněné povolání?

Ano, já jsem byl u toho strýčka, bratra maminky, kde jsem byl každé prázdniny. Chodil jsem s koníčkama za pluhem, tam to začalo a chtěl jsem být veterinářem. Zůstal jsem tam chvíli jako asistent, bydleli jsme chvíli na Pellicově ulici na evangelické faře, ona byla vybombardovaná, položili jsme prkna na zem, abychom se nepropadli do přízemí. Potom jsme šli mimo Brno a vybrali si Dalečín, bydleli jsme ve Veselí, kde farářoval Milan Hájek, kterého

jsme znali z Brna. Předtím v Brně bylo krásné společenství v Blahoslavově domě. Moje žena učila nedělní školu, byla ze Slovenska. Tam jsme se poznali. Ve Veselí jsme byli 7 let a potom jsme se dostali do Bystřice. Po dvaceti letech mi žena umřela v nemocnici v Brně v náručí na rakovinu. 14 dnů po smrti mé ženy zemřel i náš přítel a po dvou letech jsme se oba ovdověli společně pustili do výchovy pěti dětí. Vychovali jsme 5 dětí, 11 vnoučat a 16 pravnoučat, teď ještě jedno praprawnouče čekáme. Morava mi přirostla k srdci. Proto bych rád zůstal alespoň příznivcem a podporovatelem novoměstského sboru.

Pamatuju si, že ještě v tom roce 1952 si tady na Vysočině říkali navzájem lidi strýčku a tetičko (pak si říkali soudruhu a to už stálo za starou bačkoru). Dva synové nám zemřeli, zůstaly mně 3 dcery. Jedna je v Praze, teď se budu vracet do rodného domu, takový je koloběh života.

A vaše cesta k Blažkovu vedla kudy?

Přes Blahoslavák, znal jsem se se starým panem Vondrou, přišla ta myšlenka, že by bylo dobré být spolu i o prázdninách. Dělal se výpravy, v neděli odpoledne jsme se scházeli. To prázdninové se povedlo u Sázavy a potom jsme se přesunuli k Blažkovu, to už je potom v té knížce Jendy Vondry (pozn. Blažkovský deník, která vyšla koncem roku 2019).

Na co z života vzpomínáte nejvíc?

Zážitky byly některé těžké – v roce 1945 jsme měli v oddíle velký nábor kluků a oni se neuměli moc chovat skautsky. Při koupání se jich na mě asi 20 vrhlo a nechali mě „nabumbat“ z řeky Sázavy. Až po letech jsem se dozvěděl, že je tam ohnisko nákazy Weillovy žloutenky. 2. srpna 45 už mě vezla sanitka na Bulovku. Mysleli si, že mám zánět mozkových blan, tam mě šoupli do oddílu téhle příšerné nákazy mozkové. Šéf interny běhal někde po severu Čech a dva mladí asistenti a také mi nemohli aplikovat nic jiného než sulfonamidy. Za dva dny večer stáli nade mnou a jeden prohlásil, že do rána zexsnu. Domníval se, že už o ničem nevím, ale vnímal jsem

to velmi dobře. A teď mě tam nechali samotného – to bylo hrozné, to vědomí co mě čeká. A najednou zničehonic, já o tom moc nevypravuju, kolem mě bylo úžasné světlo, bez jakéhokoliv stínu, tam nebyla tma, jak uvádí apoštol v epištole („tmy v něm není“). A v tom ohromném jasu, ze kterého ale nebolely oči – jsem slyšel jasně tři tichá slova „neboj se, nezemřeš“. A ráno jsem se probudil žlutej jako citron. Sestra přišla s listěčkem, že mi ho uváže coby mrtvole na nohu a já jí říkal: „Sestro, já mám hlad,“ a ona chudák nevěděla, co by mi přinesla a přišla s krabičkou olejovek. Mělo to výhody, že mě potom neodvedli do armády...

Děkuji za rozhovor

Oznámení čtenářům:

Příští číslo našeho měsíčníku vyjde **9.února 2020**.
Uzávěrka je **31. ledna 2020**.

©Zprávy a ohlasy

Měsíčník novoměstského sboru ČCE

Pro vnitřní potřebu vydává:

Farní sbor Českobratrské církve evangelické

Křenkova 151

592 31 Nové Město na Moravě

tel. 566 616 244, IČ 43378854

e-mail: nove-mesto-na-morave@evangnet.cz

Číslo sborového účtu: 5500213339/0800

K tisku připravil Slávek Žilka – e-mail: slavek.zilka@atlas.cz